

Yedinci Pencere-3- Terkibat-ı mevcudat tabir edilen terkip ve tahlil hengâmındaki...

Terkibat-ı mevcudat tabir edilen terkip ve tahlil hengâmındaki teceddüdde nihayet derecede ihtilat ve karışma içinde nihayet derecede bir imtiyaz ve tefrik ile mesela, topraktaki tohumların ve köklerin çok karışık olduğu halde hiç şaşırılmayarak bir surette sümbüllerini ve vücudlarını temyiz ve tefrik etmek ve ağaçlara giren karışık maddeleri yaprak ve çiçek ve meyvelere tefrik etmek ve hüceyrat-ı bedene karışık bir surette giden gıdaî maddeleri kemal-i hikmetle ve kemal-i mizanla ayırıp tefrik etmek, yine o Hakîm-i Mutlak ve o Alîm-i Mutlak ve o Kadîr-i Mutlak'ın vücub-u vücudunu ve kemal-i kudretini ve vahdetini gösterdiği gibi...

“Terkibat-ı mevcudat tabir edilen terkip ve tahlil hengâmındaki teceddüdde...”

Mevcudatın (varlıkların) sürekli bir birleşme (terkip) ve ayrışma (tahlil) süreci içinde olduğu ifade ediliyor. Kâinat duran bir yapı değil, her an atomların ve moleküllerin yer değiştirdiği, yeni varlıkların inşa edildiği bir “yenilenme” (teceddüd) meydanıdır.

“...nihayet derecede ihtilat ve karışma içinde nihayet derecede bir imtiyaz ve tefrik ile...”

Önce **temyiz** (ne olacağı belirlenir), Sonra **tefrik** (o şey diğerlerinden ayrılır).

Temyiz: Neyin ne olduğunu şaşırılmadan bilmek. **Tefrik:** Ayıklayıp Almak

Bu değişimler sırasında maddeler birbirine aşırı derecede karışır (ihtilat). Ancak bu müthiş karmaşanın içinden, her bir madde veya canlı, kendine has özellikleriyle tam bir ayrışma (imtiyaz ve tefrik) ile çıkar. Kaos beklenen yerde, matematiksel bir düzen ortaya çıkar.

“...mesela, topraktaki tohumların ve köklerin çok karışık olduğu halde hiç şaşırarak bir surette sümbüllerini ve vücutlarını temyiz ve tefrik etmek...”

Bir avuç toprakta onlarca farklı çiçeğin tohumu birbirine girmiş vaziyettedir. Toprağın altında binlerce mineral ve element iç içedir. Fakat her bir tohum, sanki bunları önceden tanıyor gibi kendine lazım olanı seçer (temyiz) ve diğerlerinden ayırır (tefrik).

Her tohum, sanki hepsini biliyormuş gibi yalnız kendine lazım olanı alır. **Alakasız olanı eler, kendine ait olanı seçer. Hiç şaşırmaz. Hiç karıştırmaz. Hiç hata yapmaz.**

O karanlık ve karışık ortamda, bir gül tohumu asla papatya olarak çıkmaz. Her tohum, kendi programına uygun olanı seçer ve diğerlerinden ayırt edilerek filizlenir.

Toprağın altı aslında tam bir “çorba” gibidir. Her şey birbirinin içindedir. Ama o küçücük, akılsız ve gözsüz tohum:

Temyiz eder: “Bana şu mineral lazım, şu lazım değil” der, lazım olanı binlerce şey arasından **seçer**.

Tefrik eder: Seçtiği o maddeyi diğerlerinden **koparıp alır** ve kendi vücuduna katar.

Tohumun bu seçimi yapabilmesi için aslında iki şeye ihtiyacı vardır: Birincisi, o karanlıkta neyin ne olduğunu bilecek bir **ilim**; ikincisi, milyonlarca element arasından sadece ihtiyacı olanı çekip alacak bir **irade**.

Tohumun gözü yok ki görsün, akli yok ki tahlil etsin. Sanki hepsini biliyormuş gibi” hareket etmesi, aslında ona bu bilgiyi ilham eden ve onu yönlendiren bir kudretin varlığını ilan ediyor.

Toprağın altındaki o süreç, aslında dünyanın en hassas laboratuvarından daha titiz çalışıyor. Bir gül tohumu, o devasa karmaşa içinde kendine ait olanı seçerken (temyiz) ve fiziksel olarak bünyesine katarken (tefrik), kainattaki genel düzenin (mizan) bir küçük kopyasını sergiliyor. Yoksa o kör tohum, o koca karmaşada çoktan boğulup giderdi.

“...ve ağaçlara giren karışık maddeleri yaprak ve çiçek ve meyvelere tefrik etmek...”

Ağacın kökünden giren su ve mineraller tek bir hat üzerinden yukarı çıkar. Ancak aynı “karışık sıvı”dan dalda yaprak, uçta çiçek, öbür yanda ise tadı, rengi ve kokusu bambaşka

olan meyve süzülür. Odunsu bir borunun içindeki bu kusursuz “dağıtım ve ayırıştırma” işlemi, bir şuurun eseridir.

Tek Bir Hortumdan Üç Farklı Üretim

Düşün ki bir fabrikan var. Fabrikaya dışarıdan sadece tek bir boru giriyor ve bu borunun içinden sürekli **karışık bir hammadde sıvısı** akıyor. Ama bu tek boru, fabrikanın içinde üç ayrı bölmeye ayrılıyor:

1. **Birinci bölmeden** yemyeşil, incecik kumaşlar çıkıyor (Yaprak).
2. **İkinci bölmeden** rengarenk, mis kokulu süsler çıkıyor (Çiçek).
3. **Üçüncü bölmeden** ise içi şekerli, vitaminli, harika yiyecekler çıkıyor (Meyve).

Buradaki Mucize Nedir?

- **Hammadde Aynı:** Kökten giren şey aynı su ve aynı çamurlu mineral.
- **Yol Aynı:** Hepsi ağacın gövdesindeki o daracık odunsu borulardan geçiyor.

Normalde, tek bir musluktan akan karışık bir suyun, bir dala gidince “**şekerli bir meyveye**”, diğer dala gidince “**yeşil bir yaprağa**” dönüşmesi akıl kârı değildir. O suyun içindeki hangi maddenin yaprağa, hangisinin meyveye gideceğini o kuru dal kendi başına bilemez.

“Tefrik” Burada Devreye Giriyor:

Ağacın içindeki o sistem; gelen karışık sıvıyı öyle bir ayıklıyor ve dağıtıyor ki (**tefrik etmek**), meyvenin şekerini meyveye, çiçeğin boyasını çiçeğe, yaprağın yeşilini yaprağa tam vaktinde ve tam miktarında gönderiyor.

Sanki ağacın içinde her dalın başında birer “memur” bekliyor. Gelen karışık kamyondan, kendi şubesine lazım olan paketleri hatasızca ayıklayıp alıyor. Odun parçası olan bir ağacın bu kadar hassas bir ayıklama yapması, elbette o ağacı da, suyu da, meyveyi de aynı anda bilen bir **Yaratıcı'nın** sanatıdır.

“...ve hüceyrat-ı bedene karışık bir surette giden gıdaî maddeleri kemal-i hikmetle ve kemal-i mizanla ayırıp tefrik etmek...”

Yediğimiz gıdalar kan yoluyla vücudun her yerine karışık bir havuz gibi gönderilir. Fakat göz hücresi kendine lazım olanı, kemik hücresi kendine gereken kalsiyumu tam bir ölçüyle (kemal-i mizan) ve tam bir amaçla (kemal-i hikmet) o karışımdan çeker alır. Hiçbir hücre, kendisine ait olmayanı alıp düzeni bozamaz.

Vücutun İçindeki Muazzam Kargo Sistemi

Hayal et ki, dev bir kargo kamyonu yola çıkıyor. Bu kamyonun kasasında her şey birbirine karışmış durumda: Demir çubuklar, cam parçaları, protein paketleri, yağ torbaları ve vitamin kutuları... Hepsi tek bir kasanın içinde, çorba gibi bir arada duruyor.

Bu kamyon (yani kanımız), vücudun bütün sokaklarını (damarları) geziyor.

1. Kemal-i Hikmetle (Tam Bir Amaçla)

Kamyon bir mahalleden geçerken, **Göz Hücresi** kapıya çıkıyor. O karışık yığın içinde tam da görme yeteneği için lazım olan özel vitaminleri cımbızla çeker gibi alıyor. Gidip de “Bana yanlışlıkla kemik için lazım olan sert kalsiyumu verin” demiyor. Çünkü bilse ki, göze kalsiyum girse göz kör olur. İşte her hücrenin sadece kendisine faydalı olanı almasına **“kemal-i hikmet”** (tam yerli yerinde iş yapmak) denir.

2. Kemal-i Mizanla (Tam Bir Ölçüyle)

Peki, hücre ne kadar alacağını nereden biliyor? Eğer **Kemik Hücresi** ihtiyacından fazla kalsiyum çekerse, kemik devleşir ve vücuda sığmaz. Eğer az alsa, kemik kırılır. Ama sistem o kadar hassas ki; her hücre, bir gram fazla veya bir gram eksik almadan, tam terazideki gibi ihtiyacını alıyor. Buna da **“kemal-i mizan”** (mükemmel denge) denir.

3. Tefrik (Hatasız Ayıklama)

Milyarlarca hücre, aynı kan nehrinden besleniyor. Kanın içinde her şey karışık (ihtilat) haldeyken;

- **Beyin** kendine lazım olanı ayıklıyor,
- **Kas** kendine lazım olanı ayıklıyor,
- **Tırnak** kendine lazım olanı ayıklıyor.

Şuursuz bir et parçası olan hücrenin, kanın içindeki binlerce maddeyi tanıyıp “Bu benimdir” diyerek seçmesi ve ayıklaması (**tefrik**); ancak o hücreyi de, o gıdayı da, o kanı da yaratan ve her birine ayrı ayrı “rızkı pusulası” veren bir **Rezzak-ı Kerîm**’in (Cömert Rızık Verici) işi olabilir. Kısacası vücudumuz, her saniye milyonlarca doğru kararın verildiği, dünyanın en kalabalık ama en düzenli pazar yeridir.

yine o Hakîm-i Mutlak ve o Alîm-i Mutlak ve o Kadîr-i Mutlak’ın vücub-u vücudunu ve kemal-i kudretini ve vahdetini gösterdiği gibi...

Bu kadar akılsız ve kör atomların, böyle akıllıca ve hatasız işler yapması; bize şu üç şeyi güneş gibi gösterir:

1. **Vücub-u Vücut:** Bu işleri yapan bir Yaraticı'nın varlığı, var olmak için başka bir şeye muhtaç değildir; O'nun varlığı zorunludur.
2. **Kemal-i Kudret:** O'nun gücü o kadar mükemmeldir ki, en karışık şeyi en kolay şekilde halleder.
3. **Vahdet:** Toprakta, ağaçta ve insanın damarında aynı sistemin (ayıklama ve dağıtım) çalışması gösterir ki; her şeyi idare eden tek bir "El"dir, O birdir (**Vahid**'dir).

Kainatın her köşesinde yapılan bu muazzam "ayıklama" işlemi ilan eder ki: Her şeyi hikmetle yapan bir **Hakîm**, her şeyi en ince detayına kadar bilen bir **Alîm** ve her şeye gücü yeten bir **Kadîr** vardır.

1. Vücub-u Vücut (Varlığının Zorunluluğu)

Soru: Bu iş bir Sahibi olmadan kendi kendine olabilir mi?

Misallerdeki Karşılığı: Gözü olmayan **tohumun** karanlıkta rızkını bulması, akli olmayan **ağacın** meyveye şeker göndermesi, şuuru olmayan **hücrenin** kandan vitamin seçmesi...

Netice: Eğer bu "şuursuz" varlıklar, bu kadar "şuurlu" ve hatasız işler yapıyorsa; onları perde arkasından idare eden, her şeyi bilen bir **Yaraticı'nın varlığı şarttır**. O olmadan bu düzen bir saniye bile süremez. O'nun varlığı, bu sistemin çalışması için güneşin ışık için gerekli olması gibi **zorunludur**.

2. Kemal-i Kudret (Gücünün Kusursuzluğu)

Soru: Bu kadar karmaşık işler bu kadar kolay nasıl yapılıyor?

Misallerdeki Karşılığı: Milyarlarca tohumun **aynı anda** filizlenmesi, trilyonlarca ağacın **hiç karıştırmadan** meyve vermesi ve vücudumuzdaki 100 trilyon hücrenin **aynı saniyede** kandan rızkını ayıklaması.

Netice: En küçük hücreden en büyük ağaca kadar her yerde aynı hatasız "ayıklama" (tefrik) işleminin yapılması, Yaraticı'nın gücünün hiçbir engel tanımadığını ve her şeye aynı kolaylıkla yettiğini gösterir. Bu, **gücün zirvesidir (Kemal)**.

3. Vahdet (Birliği)

Soru: Bu işleri yapanlar ayrı ayrı kişiler olabilir mi?

Misallerdeki Karşılığı: Toprağın altındaki "ayıklama" kuralı neyse, ağacın dalındaki ve insanın damarındaki "ayıklama" kuralı da aynıdır. Sistem tek, imza tek, mühür tektir.

Toprağın altındaki milyarlarca tohum, "karışıklık içinden hatasız rızık seçme" kuralına uyar. Bu kural, toprağın her yerinde aynıdır. **Toprağı kim idare ediyorsa, o tohumu da o programlamıştır**.

Dünyanın öbür ucundaki bir ağaç da, senin bahçedeki ağaç da aynı “kökten gelen karışık suyu meyveye-çiçeğe dönüştürme” sistemini kullanır. **Ağaçların sistemi aynıysa, bütün ağaçların mucidi aynıdır.**

Senin damarındaki hücrelerin kandan rızık seçme kuralı neyse, bir balığın veya bir aslanın damarındaki hücrelerin kuralı da odur. **İnsanı yaratan kimse, hayvanı da, bitkiyi de yaratan O’dur.**

Eğer kâinatın bir köşesinde bu “**karışıklık içinde hatasız ayıklama**” sistemi bozulsa, her yer çöker. Mesela; toprak tohumu tanımasa ağaç olmaz, ağaç meyveyi ayıramasa insan beslenemez, kan hücreyi tanımasa hayat biter.

Bu üç sistem (Tohum-Ağaç-İnsan) bir saatin çarkları gibi birbirine bağlıdır.

Bir saatin küçük bir çarkını kim yapmışsa, o saatin tamamını da o yapmıştır. Çünkü küçük çark, büyük saatin düzenine göre tasarlanmıştır.

Topraktaki “ayıklama” kanunu ile insanın damarındaki “ayıklama” kanunu aynı kalemden çıkmıştır. Kanunu koyan tek (**Vahid**) olduğu için, kâinatın her yerinde aynı sistem tıkır tıkır işlemektedir. **Fabrika her yerde aynı, o halde sahip birdir.**